

Sygn. akt IX Ka 1466/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Ślusarczyk (spr.)

Sędziowie: SO Zbigniew Karamara

SO Anna Szeliga

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Augustyna Pindziaka

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2014 roku

sprawy T. A.

oskarżonej o przestępstwo z art.190 a § 1 kk w zw. z art.12 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku Zdroju

z dnia 27 czerwca 2013 roku sygn. akt II K 13/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że na zasadzie art. 66 § 1 kk i art. 67 § 1 kk postępowanie karne w stosunku do oskarżonej T. A. warunkowo umarza na okres próby wynoszący 2(dwa) lata;

II. zasądza od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. D. (1) kwotę (...), 92 (tysiąc sto trzydzieści sześć 92/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje;

III. zwalnia oskarżoną od kosztów sądowych w sprawie.

Sygn. akt. IX Ka 1466/13

UZASADNIENIE

T. A. została oskarżona o to, że w okresie od 6 czerwca 2011 roku do dnia 11 grudnia 2012 roku w B., w woj. (...) działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru uporczywie nękała B. D. (1) nachodząc ją w miejscu zamieszkania,, a także w miejscu jej pracy, a także telefonując i wysyłając wiadomości tekstowe sms o obraźliwej treści i uwłaczającej jej czci na jej prywatny numer telefonu komórkowego co istotnie naruszyło jej prywatność oraz wzbudziło w niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, tj. o przestępstwo z art. 190 a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy w Busku Zdroju oskarżoną T. A. uznał za winną dokonania zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, stanowiącego występki z art. 190 a § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z mocy tych przepisów skazał ją na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności. Jednocześnie na podst. art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. oraz art. 72 § 1 pkt 7a k.k. orzeczoną oskarżonej karę pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 lata zobowiązując ją jednocześnie do powstrzymywania się od wszelkich kontaktów z pokrzywdzoną B. D. (1) oraz zbliżania się do niej.

Nadto Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. D. (1) 517 zł. tytułem zwrotu poniesionych przez nią wydatków, a także zwolnił oskarżoną w połowie od uiszczenia kosztów sądowych, zasądzając od niej na rzecz Skarbu Państwa 105 zł.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonej zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. Obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. poprzez dokonanie niewłaściwej oceny materiału dowodowego, polegającego na przyjęciu, że oskarżona wysłała kilkadziesiąt sms-ów do oskarżycielki posiłkowej, podczas gdy z wydruku sms-ów wynika, iż zostało ich wysłanych zaledwie piętnaście na przestrzeni osiemnastu miesięcy okresu objętego zarzutem aktu oskarżenia oraz na przyjęciu, że oskarżona nękała oskarżycielkę posiłkową telefonami, nachodziła w domu i w pracy, podczas gdy materiał dowodowy nie dawał podstaw do stwierdzenia nadmiernej liczby i częstotliwości telefonów, wykonywanych przez oskarżoną na numer telefonu oskarżycielki posiłkowej, jak również przekroczeniu granic prywatności B. D. (2) w następstwie kilkakrotnego przebywania przez oskarżoną w miejscu ogólnodostępnym, w centrum miasta, w pobliżu domu bądź biura oskarżycielki posiłkowej;
2. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżona nękała pokrzywdzoną B. D. (1), w sytuacji gdy prawidłowo oceniony materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, nie pozwala na przyjęcie, że zachowanie oskarżonej, polegające na telefonowaniu bądź sms-owaniu na numer telefonu oskarżycielki posiłkowej, a także kilkakrotne przebywanie w okolicy jej miejsce zamieszkania było na tyle nasilone, aby można je uznać za uporczywe nękanie oskarżycielki posiłkowej;
3. Ewentualnie naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 1 § 2 k.k., art. 115 § 2 k.k. polegające na zaniechaniu umorzenia postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu, ewentualnie art. 66 § 1 k.k. polegające na zaniechaniu zastosowania warunkowego umorzenia postępowania, podczas gdy szereg okoliczności, związanych z problemami rodzinnymi T. A.i związkiem B. D. (1) z mężem oskarżonej, uzasadnia umorzenie postępowania z uwagi na znikomy stopień społecznej szkodliwości bądź też warunkowe umorzenie postępowania względem oskarżonej.

Powołując się na powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonej, ewentualnie zmianę zaskarżonego wyroku poprzez umorzenie postępowania bądź warunkowe umorzenie postępowania, ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja wywiedziona przez obrońcę oskarżonej okazała się o tyle skuteczna o ile doprowadziła do zmiany zaskarżonego wyroku jak w części dyspozytywnej orzeczenia sądu odwoławczego.

Na wstępie należy podkreślić, że Sąd Rejonowy merytorycznie rozpoznający powyższą sprawę, starannie przeprowadził postępowanie dowodowe, a następnie dokonał wszechstronnej i wnikliwej analizy i oceny zgromadzonego w ten sposób materiału dowodowego. Wbrew twierdzeniom skarżącego nie doszło w sprawie do obrazu przepisów postępowania, w szczególności art. 7 k.p.k. i art. 5 § 2 k.p.k., które miałyby wpływ na treść wydanego orzeczenia. Dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego materiału dowodowego nie nosi cech dowolności, uwzględnia zasady prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Nie zawiera też błędów faktycznych i logicznych. Powyższe powoduje, iż rozstrzygnięcie sądu orzekającego pozostaje pod pełną ochroną przewidzianą treścią przepisu art. 7 k.p.k. W związku z powyższym całkowicie gołosłownym pozostaje zatem zarzut apelacyjny naruszenia art. 7 k.p.k. Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia przez Sąd I instancji art. 5 § 2 k.p.k., podnoszony w apelacji obrońcy oskarżonej.

Analiza materiału dowodowego wskazuje natomiast wprost, że okoliczności niniejszej sprawy w zakresie, którego dotyczy apelacja obrońcy oskarżonej zostały wyjaśnione. Zarówno sąd pierwszej instancji jak i sąd odwoławczy

nie dopatrył się wątpliwości nie dających się usunąć, a odmienne zdanie w zakresie oceny dowodu czy dowodów zaprezentowanych przez stronę procesową nie może stanowić podstawy do rozważań na gruncie art. 5 § 2 k.p.k.

Ponadto Sąd Rejonowy, ustalając stan faktyczny i dokonując w tym zakresie oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonej i zeznań przesłuchanych w sprawie świadków, stanowisko swoje należycie i przekonująco uzasadnił. Szczegółowo przedstawił w pisemnych motywach wyroku tok swojego rozumowania, precyzyjnie wskazując powody, dla których uznał, że oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu. W konsekwencji należy stwierdzić, że ustalony przez sąd pierwszej instancji stan faktyczny, wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonej znajduje oparcie w prawidłowo dokonanej analizie i ocenie całokształtu materiału dowodowego przeprowadzonego i ujawnionego na rozprawie.

W ocenie Sądu Okręgowego chybiony jest również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podnoszony w apelacji, polegający na uznaniu, iż oskarżona dopuściła się zarzucanego jej czynu, choć w świetle materiału dowodowego, zdaniem skarżącego, brak jest podstaw do wysnucia takiego wniosku.

Podkreślić należy, iż zarówno ten jak i pozostałe zarzuty apelacji sprowadzają się w rzeczywistości do polemiki z oceną dokonaną przez Sąd I instancji i wynikającymi z tej oceny ustaleniami faktycznymi. Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne i ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy nie znajdując podstaw do jej zakwestionowania.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I instancji prawidłowo poczynił swe ustalenia w sprawie w oparciu o zeznania pokrzywdzonej B. D. (1). Słusznie, wbrew twierdzeniom skarżącego, uznał je za wiarygodny dowód w sprawie. Pokrzywdzona wskazała, iż oskarżona wysyłała do niej liczne sms o obraźliwej treści. Podobnie podczas rozmów telefonicznych z nią używała pod jej adresem złów powszechnie uznanych za obelżywe. Oskarżycielka posiłkowa zaznaczyła także, iż oskarżona nachodziła ją w miejscu pracy i pod domem. Okoliczności podawane przez pokrzywdzoną znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w sprawie, a w szczególności w zeznaniach świadków tj. K. Ł., N. S., T. S., A. S..

Zdaniem Sądu Odwoławczego słusznie Sąd Rejonowy nie obdarzył wyjaśnień oskarżonej przymiotem wiarygodności, w zakresie w jakim zaprzeczała, aby nachodziła oskarżycielkę posiłkową pod domem lub pod miejscem pracy, prawidłowo wskazując, iż są one nielogiczne, niespójne i pozostają w rażącej sprzeczności w stosunku do pozostałego zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności do zeznań pokrzywdzonej i przedstawionych wyżej świadków.

Niezasadnie podnosi obrońca oskarżonej w złożonej apelacji, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie nie dał podstaw do stwierdzenia nadmiernej liczny i częstotliwości wykonywanych telefonów, skoro z wydruku sms-ów wynika, iż zostało ich wysłanych zaledwie 15, co zważywszy na okres objęty zarzutem stanowi niewielką ilość.

W ocenie Sądu Okręgowego podkreślić należy, iż okres objęty zarzutem to 18 miesięcy, a więc trudno oczekiwać, aby przez tak długi okres czasu oskarżycielka posiłkowa przechowywała wszystkie sms jakie otrzymywała od oskarżonej, tym bardziej, iż zawiadomienie o uzasadnionym podejrzeniu popełnienia przestępstwa złożyła na policji pod koniec listopada 2012 roku, podczas gdy pierwsze niepokojące zachowania ze strony oskarżonej pojawiły się już w czerwcu 2011 roku. A zatem z faktu, iż nie wszystkie wiadomości tekstowe zawierające obraźliwe treści wysyłane przez oskarżoną do oskarżycielki posiłkowej zachowały się w żadnej mierze nie można wyciągać wniosku, iż w ogóle nie istniały.

W ocenie Sądu Okręgowego, co słusznie wyeksponował Sąd I instancji materiał dowodowy zebrany w sprawie nie pozostawił żadnych wątpliwości co do tego, iż oskarżona T. A. dopuściła się czynu opisanego w art. 190 a § 1 k.k. w zw. art. 12 k.k. polegającego na tym, iż nękała B. D. (1) nachodząc ją w miejscu zamieszkania i miejscu pracy, a także telefonując i wysyłając do niej wiadomości tekstowe zawierające obraźliwe treści.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy uznał, że zarówno ocena materiału dowodowego jak i będące jej efektem ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe i nie ma podstaw do ich zakwestionowania. Ustaleń

tych nie mogły podważyć argumenty podniesione przez skarżącego w apelacji. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności sprawy i wina oskarżonej nie budzą żadnych wątpliwości.

Jakkolwiek Sąd Okręgowy w pełni aprobuje ocenę dowodów, a w konsekwencji ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, to jednak odmiennie niż Sąd Rejonowy ocenił stopień winy i społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej.

Niewątpliwie oskarżona jest winna popełnienia przypisanego jej czynu. Jednak w ocenie Sądu Okręgowego należy zwrócić uwagę na motywację jaka kierowała oskarżoną. T. A. czuła się skrzywdzona, bowiem pokrzywdzona B. D. (1) była kobietą, z którą związał się mąż oskarżonej. To ona, w jej opinii była przyczyną rozpadu jej małżeństwa z M. A.. A zatem z uwagi na powyższą sytuację rodzinną, a także jednoczesne wystąpienie problemów z synem T. A. znajdowała się w bardzo trudnej sytuacji emocjonalnej, która niewątpliwie miała wpływ na jej negatywne zachowanie w stosunku do pokrzywdzonej.

Ponadto należy wziąć również pod uwagę fakt, iż oskarżona nie była dotychczas karana i prowadzi ustabilizowany tryb życia, co z pewnością przemawia na jej korzyść.

Te okoliczności przemawiają za tym, aby nie karać T. A. za przypisany jej czyn, bowiem nie byłoby to ani słuszne ani sprawiedliwe.

Zatem Sąd Okręgowy uznając w świetle w/wym. okoliczności, iż zarówno wina oskarżonej jak i stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej nie są znaczne, zmienił zaskarżony wyrok i postępowanie karne wobec oskarżonej T. A. na podstawie art. 66 § 1 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył ustalając okres próby na 2 lata.

Zdaniem Sądu Okręgowego stopień winy, społecznej szkodliwości czynu zarzucanego oskarżonej a także jej właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przekonanie, iż będzie ona przestrzegała porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Pozwala to na stwierdzenie, iż zasadnym jest zastosowanie wobec niej instytucji warunkowego umorzenia postępowania. Sylwetka oskarżonej jako osoby dotychczas niekaranej, prowadzącej ustabilizowany tryb życia daje pełne podstawy do postawienia pozytywnej prognozy na przyszłość. W ocenie Sądu Okręgowego wskazany okres próby będzie wystarczający dla zweryfikowania przyjętej postawy kryminologicznej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 456 k.p.k. w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk zmienił zaskarżony wyrok jak w części dyspozytywnej.

O kosztach sądowych orzeczono w oparciu o art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając oskarżoną od ich ponoszenia.

Jednocześnie na podst. art. 627 k.p.k., art. 629 k. oraz art. § 14 ust. 2 pkt 3 i 4 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie i ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżycielki posiłkowej B. D. (1) kwotę (...),92 tytułem zwrotu kosztów procesu za obie instancje.

SSO Zbigniew Karamara SSO Andrzej Ślusarczyk SSO Anna Szeliga